

Begrijpen is altijd meteen

Probeer nu deze sutra binnen te gaan.

RUST EN ONRUST KOMEN VOORT UIT ILLUSIE;
MET VERLICHTING IS ER GEEN VOORKEUR EN AFKEER.

Waarom vind je iets leuk en waarom niet? Hoe komt het dat je het ene leuk vindt en het andere niet? Hoe ontstaat deze verdeeldheid?

Ben je ooit doorgedrongen tot het mechanisme van voorkeur en afkeer? Het is de moeite waard om het te proberen. Je zegt: 'Ik vind deze persoon leuk en ik vind die persoon niet leuk'. Waarom? En op een dag vind je deze persoon niet meer leuk en begin je die persoon wel leuk te vinden. Waarom? Wat is het mechanisme? Waarom vind je iemand leuk?

Je vindt iemand leuk als hij je in staat stelt je ego te versterken. Als hij een scherm wordt en je helpt om te dromen, dan vind je hem leuk. Je vindt iemand leuk als hij zich aan jouw dromen aanpast. Je houdt niet van iemand die zich niet goed aanpast aan je dromen, als hij je niet toestaat om te dromen. Integendeel, hij stoort. Hij past niet, hij speelt niet de rol van scherm. Hij is niet passief, hij wordt actief - je houdt er niet van. Je houdt van een passief scherm, dat de ander gewoon meehelpt wat je ook droomt,.

Ouspensky, Gurdjieffs grootste leerling, heeft zijn boek IN SEARCH OF THE MIRACULOUS aan zijn meester opgedragen met deze woorden: 'Aan de persoon die al mijn dromen heeft vernietigd.' Maar je zult niet houden van een persoon die al je dromen vernietigt. Zelfs Ouspensky moest Gurdjieff verlaten, en in de laatste jaren ging hij hem nooit meer opzoeken. Hij ging voor zichzelf werken. Uiteindelijk stierf hij als vijand van Gurdjieff.

Zelfs iemand met de alertheid van Ouspensky, die kon voelen dat deze man de dromen vernietigt, moest vertrekken. Je kunt wel voelen, maar als iemand echt maar blijft vernietigen en vernietigen, krijg je het gevoel dat deze man een vijand is.

Een echte meester zal er altijd uitzien als een vijand en dit is het criterium. Een onechte meester zal je altijd helpen dromen; hij zal je dromen nooit verstoren. Integendeel, hij zal je troost en kalmerende middelen geven. Hij zal je troosten, je kalmeren. Zijn onderricht zal net als een prachtig slaapliedje zijn. Hij zal om je heen zingen zodat je goed kunt slapen, dat is alles. Maar een echte meester IS gevaarlijk. Het is heel gevaarlijk om bij hem in de buurt komen. Je beweegt je op eigen risico, want hij kan je niet toestaan te dromen en hij kan je dromen niet HELPEN, want dan gaat het hele doel verloren!

Hij zal vernietigen. En dromen liggen heel dicht bij je hart. Je denkt dat je dromen je hart zijn en als dromen vernietigd worden, voel je dat je vernietigd wordt. Het is net alsof iemand je vermoordt. Hindoes zijn zich hiervan bewust, dus zeggen ze dat een echte meester is als de dood. Wanneer je naar een meester gaat, ga je naar de dood. Je zult alleen moeten sterven omdat je niet herboren kunt worden als je niet sterft. Wanneer je dromen vernietigd zijn, ontstaat de waarheid, wordt de waarheid onthuld.

Je houdt van iemand omdat hij je ego helpt. Je houdt van een meisje omdat ze zegt dat jij de perfecte man bent.

Ik hoorde eens twee jonge geliefden. Ze zaten aan zee en er kwamen grote golven aanrollen. En de jongen zei: 'Blijf maar rollen, prachtige golven! Blijf maar rollen, groter en groter en groter!' En ze werden groter en groter en groter. En het meisje zei: 'Wat mooi! De zee gehoorzaamt jou!'

Je zult deze persoon aardig vinden. En als iemand jouw ego helpt, ben je bereid om ook zijn of haar ego te helpen.

Je vindt iemand wel aardig als alles klopt. Het is een wederzijdse afspraak. Zodra die persoon voor zichzelf begint, of iets past niet, of die persoon is onbuigzaam, of die persoon is begonnen te domineren, of die persoon begint te bezitten, of die persoon begint je ego te kwetsen...

En dat gaat gebeuren, want die persoon vindt jou leuk, niet omdat jouw ego versterkt is - die persoon vindt jou leuk omdat haar of zijn ego versterkt is. Hij vindt je leuk omwille van zijn eigen ik, ego, en jij vindt hem leuk omdat je zelf versterkt is. Jullie doelen zijn verschillend. Dit soort afspraken kan dus niet eeuwig doorgaan. En jullie doelen zijn niet alleen verschillend, ze zijn antagonistisch, want er kan slechts één de meester zijn en beiden proberen de meester te zijn.

In het begin zullen ze heel lief zijn omdat het terrein onbekend is. Na verloop van tijd, als de dingen wat rustiger worden, zullen ze meer en meer onbuigzaam worden, bezitterig, dominant, meer en meer agressief naar de ander toe. En dan begin je er een hekel aan te krijgen. Je haat een persoon die op wat voor manier dan ook probeert jouw superioriteit naar beneden te halen. Je houdt van een persoon die jou superieur maakt.

Het ego lijdt voortdurend aan een minderwaardigheidscomplex. Daarom wil een man van deze vrouw houden, van die vrouw, van duizenden vrouwen. Hij kan een Don Juan worden, want elke keer, alleen in het begin, helpt de vrouw. Het is een strategie, een vrouwelijke strategie. In het begin helpt de vrouw je alleen maar. Tegen de tijd dat ze voelt dat je nu niet meer weg kunt, dat je gevangen bent, begint ze je te domineren.

Je zou veel vrouwen willen veroveren, maar alleen in het begin. Zie je, alle liefdesrelaties zijn mooi in het begin. Het is heel moeilijk, zeldzaam om een liefdesrelatie te vinden die mooi is op het einde. En als je zoiets kunt vinden, dan weet je dat deze affaire echt een liefdesaffaire is geweest. Het einde zal het bewijzen, niet het begin, want in het begin zijn alle liefdesaffaires mooi, maar alleen in het begin - omdat beiden diplomatiek zijn, allebei tonen ze hun mooie gezicht aan de ander, verleidelijk, gewoon een stukje verkoopstechniek. Maar wanneer het spul verkocht is, veranderen de gezichten, dan komt het echte werk naar boven, dan begint het agressieve ego te werken. Dat is het echte werk dat uiteindelijk komt.

Het echte werk komt altijd op het einde, nooit in het begin, want in het begin proberen beiden steeds dichterbij te komen. Eenmaal dichtbij, wanneer alles vanzelfsprekend is, dan zal het echte werk losbarsten.

Waarom hou je van een persoon? Waarom hou je van een ding? Even afgezien van personen! Waarom hou je van een ding? Zelfs dingen helpen je ego. Als je buurman een grotere auto koopt, moet jij een grotere auto kopen, want het gaat niet om de auto. De kleinere kan comfortabeler zijn, meer geschikt voor het moderne verkeer; minder problemen met een kleinere auto. De grotere auto geeft meer problemen, duur, je kunt het je niet eens veroorloven - maar als de buurman een grote auto heeft gekocht, moet jij een grote auto kopen. Je vindt hem mooi. Waarom vind je hem mooi? Al je voorkeur komt voort uit je ego: de grotere auto heeft prestige.

Het gebeurde eens: Mulla Nasruddin's baas vroeg hem eens om in zijn kantoor te komen en hij was erg boos. Hij riep hem op het matje en zei: 'Nasruddin, dit gaat te ver! Ik heb begrepen dat je gisteravond, na het kantoorgeest, een kruiwagen hebt gepakt en met de kruiwagen door de hoofdstraat van de stad bent gelopen. Besef je niet dat op zo'n manier het prestige van het bedrijf verloren gaat?'

Nasruddin zei: 'Ik heb er niet bij stilgestaan, want u stond in de kruiwagen. We waren allebei dronken, dus ik dacht niet dat er sprake was van enig prestige - zelfs de baas staat daar in de kruiwagen - dus ik liep gewoon door de hoofdstraat. Iedereen was blij en de mensen hebben er heel erg van genoten.'

Prestige - je vergeet prestige alleen als je dronken bent. Dan doe je dingen die dwaas zijn. Maar dit is mooi om het te begrijpen. Dan moet prestige zoiets zijn als alcohol, want alleen als je bedwelmd bent vergeet je het. Anders ben je altijd op zoek naar prestige, respect, eerbied.

Je houdt ergens van omdat het prestige geeft. Je houdt van een huis omdat het je prestige geeft. Het is misschien niet handig, misschien niet comfortabel. Kijk naar de moderne meubels - helemaal niet comfortabel, maar wie wil er nu oude meubels in huis hebben? Modern is beter, minder comfortabel dan het oude, maar het is modern! Het geeft prestige. Wat prestige geeft is alcoholisch, het geeft je een roes. Je voelt dat je machtig bent.

Maar waarom dit verlangen naar macht? En onthoud, als je naar macht hunkert, zul je nooit de waarheid bereiken. Soms klopt je ook aan de deur van God voor macht - maar dan klopt je aan de verkeerde deur. Die deur kunnen alleen door diegenen bereikt worden die zich er absoluut van bewust zijn dat macht, het zoeken naar macht, waanzin is.

Je houdt van en je houdt niet van dingen volgens het ego. Als er geen ego is, waar zullen dan sympathieën en antipathieën zijn? Ze zullen gewoon verdwijnen. Dan heb je niet die verdeelde mind die altijd wel en niet leuk vindt en alternatieven creëert. Wanneer je op je gemak bent met jezelf... en het ego is nooit op zijn gemak met zichzelf. Het is een voortdurende verstoring, want een ego moet overal om zich heen kijken en er zijn miljoenen mensen.

Iemand anders koopt een grotere auto, wat moet je dan? Iemand vindt een mooiere vrouw, wat moet je dan? Iemand is gezonder dan jij, wat moet je dan? Iemand heeft mooiere ogen dan jij, wat moet je dan? Iemand is intelligenter, sluer, heeft meer geld... En miljoenen mensen om je heen, en je concurreert met iedereen. Je zult gek worden! Dit is onmogelijk. Je kunt nooit tot een moment komen waarop je je tevreden kunt voelen. Hoe is dat moment mogelijk? Zelfs keizers...

Ik heb gehoord dat het een keer gebeurd is: Alexander probeerde bij een schilderij aan de muur te komen. Het schilderij hing niet goed, dus hij wilde het goed hangen, maar hij kon er niet bij omdat Alexander een kleine man was, net 1 meter 63. Zijn lijfwacht was bijna twee meter lang, hij kon er meteen bij en hing de lijst goed. Maar Alexander voelde zich gekwetst, heel erg gekwetst.

De lijfwacht zei: 'Heer, als u zoiets wilt doen, zegt u het maar. Ik ben een grotere man dan u.'

Alexander zei: 'Groter? Nee! Langer wel - maar groter? Nee!'

En telkens als Alexander anderen zag die groter waren dan hij - en dat moest hij wel, want er waren veel soldaten groter dan hij - voelde hij zich erg beledigd.

Je kunt de hele wereld hebben, maar een bedelaar kan groter zijn dan jij en dan is de hele wereld verloren, je bent niets. Je kunt keizer worden, maar een bedelaar kan beter zingen dan jij. Je kunt niet alles bezitten. Wat je ook bezit, het zal je geen tevredenheid geven. De mind, het ego, zal zich altijd onvervuld voelen.

Leuk vinden en niet leuk vinden is vanwege het ego, en het ego heeft er erg onder te lijden.

Wanneer er geen ego is, is het geen kwestie van leuk vinden en niet leuk vinden. Je beweegt je in deze wereld als een briesje. Je kiest niet 'ik ga naar het noorden', je hebt geen voorkeur of afkeer. Waar de natuur je ook brengt, je bent in een let-go. Als de natuur naar het noorden stroomt, blaast de wind naar het noorden. Als de natuur verandert en naar het zuiden begint te waaien, dan waait de wind naar het zuiden. Het heeft geen eigen keuze.

Een man van Tao heeft geen eigen keuze. Waar de rivier hem ook brengt, hij gaat mee. Hij duwt de rivier nooit, hij vecht er nooit mee. Hij heeft geen keuze, hij heeft geen voorkeur of afkeer. Je kunt zelfs het gevoel krijgen dat hij sympathieën en antipathieën heeft omdat je het niet kunt begrijpen. Je kunt het gevoel hebben dat deze wolk naar het noorden beweegt, je kunt interpreteren dat deze wolk naar het noorden beweegt omdat hij een keuze heeft, hij heeft ervoor gekozen om naar het noorden te bewegen. Maar je hebt het mis. De wolk heeft geen keuze.

Hij is niet gebonden om ergens naartoe te gaan, hij heeft geen bestemming. Hij beweegt gewoon omdat de hele natuur die kant op gaat. Hij heeft er niet voor gekozen. De keuze blijft bij het geheel; de voorkeur, afkeer, blijft bij het geheel - dat zijn helemaal zijn zaken niet. Hij maakt zich geen zorgen. En waar de wolk komt, is het doel. Er is geen vooraf bepaald doel; waar hij ook komt, is het doel. Dan is er tevredenheid, waar je ook bent.

Maar de mind zal blijven interpreteren volgens zijn eigen wetten. Als je bij een Boeddha komt, zul je voelen dat hij ook iets leuk vindt en niet leuk vindt maar je zult het mis hebben, want je zult hem interpreteren volgens je mind. Soms zal hij naar het noorden gaan en zul je zeggen dat hij gekozen moet hebben, waarom anders? Waarom naar het noorden? Soms zal hij meer aandacht besteden aan één persoon dan aan jou - je zult denken dat hij gekozen moet hebben. 'Waarom? Waarom schenkt hij anders niet evenveel aandacht aan mij?' En ik zeg je: hij heeft niet gekozen, het is gewoon het geheel dat beslist. Hij is geen beslissende factor meer, hij is net als een wolk.

Als hij meer aandacht schenkt aan een persoon, betekent dat gewoon dat de aandacht die kant op beweegt als een wolk. Die persoon kan het meer nodig hebben, die persoon kan meer leeg zijn en meer aandacht trekken. Net zoals wanneer je een gat graaft in de aarde, het gat water naar zich toe zal trekken, omdat water naar beneden stroomt. Als die persoon meer meditatief is, zal Boeddha meer aandacht schenken - maar onthoud, HIJ schenkt niet meer aandacht, het is ertoe aangetrokken. Het is een simpel natuurlijk fenomeen. Het is niet zijn keuze of voorkeur of afkeer.

Boeddha gaf een stille boodschap aan Mahakashyap. Hij gaf een bloem, en toen vroeg iemand: 'Maar waarom aan Mahakashyap? Waarom niet aan anderen?' Want er waren anderen en sommigen waren meer gerespecteerde discipelen. Sariputra was daar, hij was een van de grootste hoofddiscipelen, heel goed bekend in het hele land. Hij was van zichzelf een meester. Toen hij zich aan Boeddha kwam overgeven had hij vijfhonderd discipelen bij zich. Ze gaven zich allemaal over omdat hun meester zich overgaf. En hij was een bekend geleerde. Waarom niet aan Sariputra? Waarom niet aan Ananda, die veertig jaar lang als een schaduw geleefd had, die Boeddha in alle opzichten net als een dienaar diende, en die een broer voor Boeddha was, tot dezelfde koninklijke familie behoorde? Waarom niet Ananda? Waarom niet Modgalyayan, een andere grote geleerde die door duizenden mensen gerespecteerd werd?

En waarom aan Mahakashyap, die helemaal niet bekend was, die een onbekende persoon was? Niemand heeft ooit over hem nagedacht en niemand weet iets anders dan dit incident, dat Boeddha op een ochtend met een bloem kwam en zwiingend bleef staan, zwiingend naar de bloem zat te kijken en niet wilde spreken. De mensen werden er zenuwachtig en onrustig van omdat ze naar de preek kwamen luisteren. En toen moest Mahakashyap lachen en Boeddha riep hem naar voren en gaf hem de bloem en zei tegen de bijeenkomst: 'Alles wat gezegd kan worden heb ik aan jullie gegeven, en wat niet gezegd kan worden geef ik aan Mahakashyap.'

Dit is het enige incident dat bekend is over Mahakashyap. Daarvoor was hij niemand, daarna is er niets meer over hem gerapporteerd. Waarom aan Mahakashyap?

Het is geen keuze, want als het een keuze was dan zou Sariputra hem gekregen hebben. Het is geen houden van, want als het een kwestie van leuk vinden was dan zou Ananda het gekregen hebben. Boeddha zei dat er geen alternatief was. Mahakashyap was de enige die het kon ontvangen, hij was de enige die stil was en het begreep.

Boeddha zou gezegd hebben: 'Zelfs als hij niet gelachen had, zou ik naar hem toegegaan zijn en het hem gegeven hebben, want hij was de enige die onbezet was, leeg was hier in de hele bijeenkomst. Er zijn grote geleerden, maar ze zitten vol van hun geleerdheid. Ananda is er, maar hij zit vol van teveel genegenheid en gehechtheid aan mij. Deze Mahakashyap is gewoon leeg - een leeg huis, hij is verdwenen.' Hij trok de wolk aan.

Maar kijk eens naar de houding van de discipelen; ze moeten gedacht hebben dat er iets geweest

moest zijn. 'Waarom is Boeddha zo gehecht aan Mahakashyap? Waarom gaf hij ons niet datgene wat niet in woorden gegeven kan worden? Waarom zou hij Mahakashyap de grootste maken?'

Maar onthoud, een man van Tao, een man van verlichting, stroomt gewoonweg als een wolk. Hij heeft geen voorkeur, geen afkeer, want die behoren allemaal tot de dromende mind, tot het dromende ego.

RUST EN ONRUST KOMEN VOORT UIT ILLUSIE;
BIJ VERLICHTING IS ER GEEN VOORKEUR EN AFKEER.

ALLE DUALITEITEN KOMEN VOORT UIT ONWETENDE CONCLUSIES.
ZE ZIJN ALS DROMEN, OF BLOEMEN IN DE LUCHT:
DWAAS OM ZE PROBEREN TE VATTEN.

WINST EN VERLIES, GOED EN KWAAD,
ZULKE GEDACHTEN MOETEN NOU EINDELIJK
METEEN WORDEN AFGESCHAFT.

Deze uitdrukking 'meteen' moet je onthouden. Laat het diep doordringen, want dingen kunnen op twee manieren gedaan worden: geleidelijk of meteen. Als je ze geleidelijk doet, zul je ze nooit kunnen doen, want als je ze geleidelijk doet, blijven ze hangen.

Bijvoorbeeld, je bent boos en je maakt je zorgen over je boosheid. Het is een oude gewoonte geworden en je zegt: 'Langzamerhand, geleidelijk aan, zal ik het achter me laten.' Hoe kun je het geleidelijk achter je laten? Omdat je het ondertussen zult oefenen, en hoe meer je oefent, hoe meer het ingeworteld raakt. Je zegt dat er tijd voor nodig is. Wat ga je dan doen?

Je kunt het hoogstens verfijnder en gecultiveerder maken. Niemand mag weten van je woede, je kunt het verbergen. Maar wat doe je met de tijd? Als je begrepen hebt dat het verkeerd is, waarom zou je het dan geleidelijk aan zeggen? Waarom niet meteen? Als je begrepen hebt dat iets verkeerd is, waarom dan tijd nemen? En als je het niet begrepen hebt, hoe wil je het dan geleidelijk aan doen zonder het te begrijpen? En ondertussen zal de woede blijven komen en zal het meer en meer een gewoonte worden.

Je kunt hooguit aanpassen, maar een aangepaste woede zal niet geen woede zijn, het zal nog steeds woede zijn. Je kunt het op subtiele manieren aanpassen - het zal er zijn. Het kan zelfs precies het tegenovergestelde worden, maar het zal er zijn. Niemand zal het misschien opmerken, maar je zult je er altijd van bewust zijn dat het er is.

Nee, begrijpen is altijd meteen. Of je begrijpt het of je begrijpt het niet. Als je het niet begrijpt, hoe kun je dan iets achterlaten? Als je het begrijpt, waarom dan geleidelijk? Als je het begrijpt, laat je het nu meteen vallen.

Er kwam eens een man naar Boeddha met bloemen in zijn handen. Boeddha keek naar de bloemen en zei: 'Laat vallen!'

Dus hij liet de bloemen in zijn linkerhand vallen. Hij dacht 'misschien is het verkeerd om bloemen in je linkerhand naar Boeddha te brengen' - omdat men van mening is dat de linkerhand verkeerd is. Rechts is goed en links is fout, en je geeft niet met de linkerhand. Dus liet hij het vallen, terwijl hij zich schuldig voelde.

Boeddha lachte en zei: 'Laat vallen!'

Hij moest ook uit zijn rechterhand laten vallen, maar toen was hij verbaasd.

En toen beide handen leeg waren moest Boeddha hard lachen en zei: 'Laat vallen!'

Nu was er niets om te laten vallen. Dus hij keek hier en daar - wat moest hij nou?

Ananda zei: 'Boeddha heeft nooit bedoeld dat je de bloemen moest laten vallen. Degene die de bloemen heeft gebracht, moet je laten vallen. Door bloemen te laten vallen zal er niets gebeuren.

Waarom laat je jezelf niet vallen?'

De man begreep het en liet zich voor Boeddha's voeten vallen. Hij is nooit meer terug naar zijn paleis gegaan.

Zijn eerste minister kwam en zei: 'Wat doet u? Ook al wilt u afstand doen, geef het wat tijd zodat alles tot rust komt. Kom terug! Uw vrouw, uw kinderen en het hele koninkrijk en alle staatszaken - gun ons wat tijd! Zelfs als u besluit om afstand te doen, waarom zo'n haast?'

De man zei: 'Als je het begrijpt, is het altijd meteen. Als je het niet begrijpt, wordt het altijd uitgesteld.'

Alleen onwetendheid stelt uit, en onwetendheid speelt een heel grote truc door uit te stellen. Dan voel je dat je het begrepen hebt, maar hoe kun je het meteen doen? Dat is de truc om het nooit te doen. Dit is de truc: 'Morgen zal ik het wel doen.'

Kijk: als je boos bent doe je het meteen, maar als je je liefdevol voelt stel je het uit. Als je iemand een cadeautje wilt geven stel je het uit, maar als je boos wilt zijn doe je het meteen - omdat je goed weet dat als je het uitstelt, dingen nooit gedaan zullen worden. Uitstel is een truc. Dus diep van binnen weet je nu dat het niet nodig is om het te doen, en aan de oppervlakte kun je blijven geloven: 'Ik ga het doen.' Zo bedrieg je jezelf.

Zegt Sosan:

**... ZULKE GEDACHTEN MOETEN NOU EINDELIJK
METEEN WORDEN AFGESCHAFT.**

Geef geen tijd! Als er iets mis is, ZIE het dan in, en laat het vallen. Het is echt niet nodig om het te laten vallen. Als je het in kunt zien en je voelt dat het verkeerd is, zal het vanzelf wegvallen. Je zult het niet mee kunnen dragen.

Je draagt het mee omdat je er niet van overtuigd bent dat het verkeerd is. Als je er niet van

overtuigd bent, is het beter om te zeggen: 'Ik ben er niet van overtuigd dat het verkeerd is, daarom zal ik het meedragen. Dan ben je tenminste eerlijk en eerlijkheid is goed. Wees niet oneerlijk.

Mensen komen naar me toe en zeggen: 'Ja, ik weet dat hebzucht slecht is, maar geleidelijk aan...'
Maar hoe heeft ooit iemand hebzucht geleidelijk aan weggegooid? Ondertussen blijft het zich dieper in je wortelen. En waarom zeggen dat hebzucht slecht is als je het niet onmiddellijk, nu meteen, kunt laten vallen? Zeg: 'Ik voel niet dat het slecht is, ik voel dat het goed is. Wanneer ik voel dat het verkeerd is, zal ik het laten vallen.' Dan ben je tenminste eerlijk en oprecht, en een oprecht mens zal begrip bereiken. Een onoprechte iemand kan nooit tot begrip komen.

Jullie zeggen allemaal dat woede slecht is - waarom draag je het dan mee? Wie dwingt je om het mee te dragen? Kennis IS transformatie. Als je ECHT weet dat woede slecht is, dan zul je het geen moment meedragen.

Meteen laat je het vallen. Het is plotseling, het gebeurt in een mum van tijd, er gaat zelfs geen moment verloren. Maar je bent sluw. Je denkt dat je het weet en je weet het niet. Je wilt geloven dat je het weet en je wilt geloven dat je jezelf probeert te veranderen. Je zult nooit getransformeerd worden. Transformatie is nooit geleidelijk, het is altijd meteen.

Er is een Jaina verhaal: Een man kwam moe thuis na een hele dag werken. Zijn vrouw gaf hem een bad - het is een oud verhaal, nu geeft geen enkele vrouw nog een bad aan de man. Zijn vrouw gaf hem een bad, en terwijl ze water over zijn lichaam goot en zijn vermoeide ledematen afkoelde, praatte ze en zei: 'Mijn broer is een volgeling van Mahavira geworden, en hij denkt erover om afstand van de wereld te doen.'

De man lachte en zei: 'Denken? Dan zal hij de wereld nooit verlaten!'

De vrouw voelde zich gekwetst, want het ging over HAAR broer. Ze zei: 'Wat bedoel je? En ik heb je nog nooit naar Mahavira of Boeddha of wie dan ook zien gaan, en je denkt dat je het begrijpt? Hij is een groot geleerde en hij begrijpt wat Mahavira zegt. En hij mediteert, hij aanbidt, en hij is een religieus man. En jij? Ik zie geen enkele religiositeit in jou. Ik heb je nooit zien bidden of mediteren. En jij hebt de moed om zoiets te durven zeggen - dat hij nooit afstand zal doen?'

De man stond op - hij was naakt, nam een bad - kwam uit bad, ging de straat op. De vrouw riep: 'Ben je gek? Hij zei: 'Ik heb afstand gedaan.'

Hij kwam nooit meer terug. Dit is de man - hij begreep het. Hij was er nooit op voorbereid; niemand wist ooit van hem dat hij een religieus man was, maar deze kwaliteit... Hij kwam bij Mahavira, hij gaf zichzelf over, hij werd een naakte fakir.

De vrouw kwam, huilend en wenend. Zelfs de broer van de vrouw kwam om hem te overtuigen dat 'er geen haast is. Kijk naar mij! Ik denk al twintig jaar na. En jij bent een waanzinnige - is dit een manier om afstand te doen?'

De man zei: 'Het kan me niet schelen, is er een andere manier? Twintig jaar lang heb je zitten denken, twintig levens lang zul je blijven denken. En als je afstand doet, zul je op deze manier afstand doen, want dit is de enige manier - meteen!'

Je ziet iets helder en het gebeurt. Het gaat om helderheid. Een onmiddellijke blik in de aard van de dingen, dan is er geen sprake van ergens in de toekomst veranderen. Niemand verandert in de toekomst - transformatie is altijd hier en nu. Dit moment is het enige moment waarop iets kan gebeuren. Er is geen ander moment.

Osho: Hsin Hsin Ming - The Book of Nothing #7.